

Nr 952

Av fru Kristensson m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 100, angående organisationen av polis-, åklagar- och exekutionsväsendet m. m.

(Lika lydande med motion nr 776 i Första kammaren)

För att tillgodose de allmänna intressen, som är förbundna med ett oavhängigt rättsväsen, är det angeläget att rättsväsendets funktionärer åtnjuter ett långtgående skydd mot avsättning. Detta har beaktats när det gäller domarkåren. Inte heller inom åklagarväsendet lider principen om befattningshavarnas ordinarie ställning för närvarande någon väsentlig inskränkning i vidare mån än som betingas av behovet av en rörlig kader för vikariats- och förstärkningspersonal.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 100 angående organisationen av polis-, åklagar- och exekutionsväsendet skall antalet ordinarie tjänster i det nya åklagarväsendet begränsas till 126 eller till cirka en fjärdedel av hela antalet åklagartjänster. Endast överåklagarna i Stockholm, Göteborg och Malmö, ett antal länsåklagare samt chefsåklagarna inom distriktsåklagar-kåren avses sålunda skola erhålla ordinarie anställning.

Motiv för en ändrad anställningsform för större delen av åklagarkåren har icke givits i propositionen. Förslaget innebär en avvikelse från polisberedningens ställningstagande till frågan om ordinarieskap för åklagarna (prop. s. 211). Innebörden av förslaget illustreras av att antalet ordinarie tjänster vid åklagarmyndigheten i Stockholm enligt propositionen blir 9 mot för närvarande 38. Farhågor att en större ordinariesättning skulle kunna leda till svårigheter att anpassa personalstyrkan till ett vikande arbetsunderlag kan inte antagas ha inverkat, enär antalet åklagartjänster i Stockholm samtidigt föreslås ökat med 6. Inte heller för riket i övrigt kan fruktan för överorganisation antagas ha spelat någon avgörande roll. Distriktsåklagarkåren föreslås nämligen omfatta cirka 15 procent färre befattningshavare än som enligt polisberedningens uppgift (prop. s. 214) faktiskt åtgick för åklagargöromål redan 1960. Sedan dess har antalet åklagartjänster ytterligare ökat. Beredningens personalberäkning har godtagits i propositionen. Antalet länsåklagare minskas dock i propositionen med 16 i förhållande till polisberedningens förslag.

Åklagaren har en utsatt ställning. Han är i hög grad föremål för pressens

och allmänhetens uppmärksamhet. Under förundersökningen i brottmål, som i princip är undandragen allmän insyn, har åklagaren att som utredningsledare meddela beslut i frågor om användande av tvångsmedel, frihetsberövande, husrannsakan etc. Hans avgörande av åtalsfrågan berör den enskilde i väsentlig grad. Man synes icke kunna bortse från risken att åklagarna utsättes för påtryckningar av politisk eller annan art. Åklagarverksamhetens karaktär synes därför böra medföra att åklagarna tillförsäkras den oberoende ställning, som fullmakt på tjänsteinnehavet skänker.

På grund av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition angående organisationen av polis-, åklagar- och exekutionsväsendet m. m. måtte anhålla, att Kungl. Maj:t, med beaktande av ovan anförda synpunkter, vid kommande budgetarbete ville till förnyad prövning upptaga frågan om åklagarnas anställningsformer.

Stockholm den 17 april 1964

Astrid Kristensson

Bo Martinsson

Erik Grebäck
